

No siguem ingenus

written by Agustí Soler | 29 de juny de 2024

La magnífica pel·lícula d'Antoni Ribas, *La ciutat cremada*, en una escena molt encertada ens mostrava Alejandro Lerro, «l'apòstol» de la classe obrera, tot baixant del tren que l'havia portat a Barcelona venint de Madrid on hi anaven també els jugadors del Barça que havien guanyat el Real Madrid al seu estadi per 3 a 1. Lerro, sense manies, aprofita la presència multitudinària dels aficionats culers que reben entusiasmat al seu equip per a fer-se passar per un home del poble, traient-se la jaqueta i la corbata, agafant un tros de pa on hi posa un tros de truita, entrepà acabat de fabricar en el menjador del tren, on havia fet un sopar de cinc forquilles, i adreçant-se a la gent amb un abrandat discurs esperonant la classe obrera contra la burgesia catalana que els tenia oprimits.

Aquesta escena ens porta a un magnífic i vigorós article, d'en Fredi Bentanachs, aclaridor com pocs, que aparegué a *L'Unilateral* el dia 10 de maig d'enguany, titulat *Salvem la pàtria*.

Bentanachs ens presenta Lerro i la seva actuació a Catalunya i ens explica que «Lerro va incendiar Barcelona en els fets coneguts com *La Setmana Tràgica*», tot afegint que «el lerroxisme va contaminar tot el moviment social català introduint l'esperit espanyolista i feixista sibil·linament d'atacar tot nacionalisme petit burgès i així impedir un moviment catalanista i obrerista independentista».

Aquesta reflexió de Bentanachs sobre la figura de Lerro i el que representà la seva, indecent i exitosa a la vegada, actuació entre les classes populars barcelonines i d'arreu de Catalunya fa més de cent anys ens porta a considerar i meditar sobre el que estem vivint actualment.

Quan a partir del 2010 el moviment independentista comença a reestructurar-se i a mostrar-se amb força al carrer com ho mostra la gran manifestació de l'onze de setembre amb més d'un milió de participants i amb el lema «Som una nació. Nosaltres decidim», una participació inesperada que trencà totes les previsions i obrí les esperances d'iniciar una època que ens pot portar a la plena llibertat, quedà clar que començava una nova era plena d'esperança.

El ressò d'aquell onze de setembre travessà fronteres; Catalunya mostrà al món que no estava vençuda, ans tot el contrari. Recordem, com a exemple de pes, el manifest que fou presentat al Parlament de Westminster el 14 de juliol del 2010 signat per catorze diputats de pràcticament totes les forces polítiques, des del Partit Nacionalista gal·lès fins al Partit Laborista, en què es demanava i recolzava la llibertat per Catalunya tot dient: «Que es reconegui als residents de Catalunya el dret a determinar democràticament el seu propi futur».

El món ens coneixia i ens reconeixia. N'havíem de ser conscients. Per això el 13 de juny del 2011 s'iniciava la campanya *El Cas dels catalans* amb la rebuda al Parlament britànic d'una expedició de cent cinquanta catalans que lliurà un manifest d'agraïment signat per 30.000 catalans a una representació de la cambra britànica presidida pel diputat del Partit Nacionalista gal·lès, Hywel Williams.

Amb la formació de l'Assemblea Nacional Catalana, la incorporació de tota mena d'entitats, començant per Òmnium Cultural, al que ja es presenta a ulls de tothom com l'anomenat *Procés independentista* s'aconsegueix una incorporació, no coneguda en dècades de patriotes de tot el territori, de totes les edats i de tota condició. El *Procés* va creixent els anys que vindran, des del 2011 fins al 2017 amb una força que posa en estat d'alerta Madrid, on es prenen molt seriosament un moviment que en pocs anys pot portar a la independència de Catalunya, a la qual poden seguir-ne altres

i, aquella Espanya somiada, indòmita, prepotent i imperialista pot arribar a tenir els dies comptats.

És aquí quan començarà la preparació d'una actuació treballada amb molta cura pels serveis secrets de l'Estat i de la qual sembla que molts dels representants polítics catalans no en són gaire conscients.

Tots hem sentit aquella expressió popular «aquests no es mamen el dit». Doncs això ho podríem veure reflectit en els diversos poders i agents de l'Estat. Des dels polítics, passant per pràcticament tots els partits, pels del món judicial, pels econòmics i pels policials. No es «mamen el dit» i cada dia que passa tenen més clar que cal aturar Catalunya com sigui i demà mateix.

Tots hem viscut i hem patit la terrible repressió que el discurs del borbó del 3 d'octubre va animar al govern del PP perquè l'apliqués, amb la imposició de l'article 155, amb l'aquiescència del PSOE i que permeté una actuació impensable en un estat que es digui democràtic.

La repressió, a la qual s'hi afegí inesperadament l'epidèmia de la Covid, provocà una marxa enrere i un alentiment en el procés independentista com mai ningú ho hagués pogut imaginar.

L'accés de l'extrema dreta, tant a l'Estat espanyol com a Europa, va molt lligat a l'actuació política dels partits democràtics i molt especialment d'aquells que es diuen d'esquerres i, tanmateix, tenen actituds irresponsables, farcides de frivolitats que voregen l'infantilisme més descarnat.

Catalunya no se n'escapa, però, davant la situació claudicant dels partits i les entitats que encapçalaven el *procés* i han sorgit noves formacions i nous grups amb l'ànim de recuperar una lluita estancada i adormida, una lluita que només pot tenir una finalitat que és assolir la independència.

És quan apareixen noves formacions com AC i FNC, entre altres, tot presentant propostes clares i directes després d'una lectura profunda de les causes que ens han portat a l'actual situació, cada dia més depauperada, i que davant la inoperància d'un govern cada dia que passa més inconsistent i inoperant, es presenten solucions concretes i valentes sobre qüestions de primer nivell irresoltes i que ens porten a poc a poc cap al precipici.

Una d'aquestes qüestions és l'increment asfixiant d'una immigració no controlada i aturada des de Madrid, fet que ens recorda i ens porta a altres temps com quan durant la dictadura de Primo de Rivera el general Martínez Anido deixa anar una proposta: «Llenaremos Cataluña de andaluces y terminaremos con el problema catalán». Els va sortir el tret per la culata però ben aviat amb la dictadura franquista tots sabem com es va actuar en aquest tema i com continuà després de la mort del dictador. Només ens cal recordar les paraules del ministre Leopoldo Calvo Sotelo que l'any 1983 digué: «Hay que fomentar la emigración de gente de habla castellana a Cataluña y Valencia para así asegurar el mantenimiento del sentimiento español que comporta». Això dit per un que figura que és representant del govern d'un règim democràtic.

Quan una d'aquestes formacions com Aliança Catalana intenta agafar el bou per les banyes i planteja solucions a la qüestió immigratòria tot proposant una moratòria a la immigració, sorgeix de sota les pedres una campanya ferotge contra aquest partit i la seva presidenta, Sílvia Orriols, tot qualificant-los de feixistes i d'extrema dreta. Una campanya a la qual tots els partits dits independentistes s'hi apunten.

És aquí on vull tornar al principi de l'article en referència al que amb molta claredat ens explica en Fredi Bentanachs sobre l'aparició d'Alejandro Lerroux, finançat pel govern espanyol, amb la finalitat de destruir el renaixement del catalanisme i la seva actuació política.

No siguem ingenus i tinguem clar d'una vegada qui està al darrere d'aquesta, infame i ridícula al mateix temps, campanya d'acusació d'extrema dreta, campanya a la qual s'hi apunten des de TV3 a digitals com *VilaWeb* i *El Nacional.cat* així com la premsa escrita catalana amb aportacions incendiàries de periodistes nostrats.

Com és possible que tants hagin caigut en aquest parany i no se'n sigui conscient de la campanya ordida des de despatxos de Madrid per tal d'enfrontar el món independentista català el qual, d'una manera totalment frívola i irresponsable, posa al mateix sac una formació independentista catalana i una de neofranquista com Vox. Com és possible?

Cal fer una reflexió en profunditat, ser conscients d'aquest gravíssim error i treballar per a unir tots els esforços que ens calen per a recuperar el temps perdut.

El catedràtic de la Universitat de Stanford, Joan Ramon Resina, ho expressa amb una clarividència envejable amb aquestes paraules: «No és gaire lògic esverar-se per l'ascens a Europa de partits amb agendes antiimmigració i alhora negar l'existència d'un problema. A mesura que els partits de centre i esquerra s'adonen de la urgència d'abordar aquest fenomen explosiu, caldrà posar-los també dins del cercle de guix del feixisme?». Més clar, l'aigua.